

[Đoản Văn] Du Du Miêu Tâm

Contents

[Đoản Văn] Du Du Miêu Tâm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	3
5. Chương 5	4
6. Chương 6	5

[Đoản Văn] Du Du Miêu Tâm

Giới thiệu

Thể loại: Đoạn vănChuyển ngữ - QT: Biên tập - Dia~methystChuyện xoay quanh một con mèo hoang được nhận nuôi và

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doan-van-du-du-mieu-tam>

1. Chương 1

Một đôi bàn tay bế nó từ trong ba lô ra. Đặt nó lên bàn. Chiếc khăn quàng cổ bọc thành đồng to ú ụ trên người được tháo bỏ, nó rùng mình, lông run rẩy. Cẩn thận quan sát bốn phía.

Đôi bàn tay nọ dịu dàng vuốt ve lưng nó, bên tai ngân lên âm thanh của con gái, nghe thực mềm mại và ngọt ngào: “Nào, từ hôm nay trở đi, em sẽ không cần phải đi lang thang nữa, nơi đây sẽ là nhà của em.”

Nheo mắt, bình tĩnh nhìn xung quanh. Hiện tại, nó đang ở trong một căn phòng rộng rãi, nói chính xác hơn, là phòng khách của một hộ gia đình. Phòng ấm áp, ánh sáng đèn dịu dịu, và trên chiếc ghế sa-lon, đồng loại của nó đang nằm ngổn ngang. Đủ mọi màu lông. Có đứa mắt mở to, có đứa giả vờ lim dim, nhưng hình như, tất cả đều đang âm thầm thăm dò và đánh giá.

Bàn tay mềm mại kia vỗ vỗ lưng nó: “Các em ấy về sau sẽ là bạn của em đó. Sống hòa thuận nha. Nó là Đại Tá, nó là Tam Hỉ, nó là Lục Nguyên, còn nó là Tuyết Loan... Bên kia là A Cách... Ô, A Cách vẫn ngủ sao? A Cách ơi... A Cách à...”

Cô gái nhìn về chiếc sa-lon đang quay lưng lại với mình, gọi mấy tiếng, vẫn không thấy động tĩnh gì, cô cười lạnh lạnh: “Ày, chắc ngủ quên tới mức sét đánh cũng không tỉnh, thôi vậy.” Lại vỗ lưng nó, “Nằm ở bên ghế kia là Cửu Quý...”

Một đôi dép lê rám nắng loẹt xoẹt đi ra từ buồng trong. Thanh âm của một người nam nhân trẻ tuổi cất lên: “A, em lại mua thêm mèo về đây à? Đực hay cái?” Dép lê đến gần, khuôn mặt phóng to trước mắt nó: “Sao xấu thế!”

Cô gái lập tức đáp lời: “Con này em nhất được đấy, là đực. Nó là mèo hoang, nhìn trông bản bản là đúng rồi, tắm sạch sẽ đáng yêu ngay.”

Anh ta hừ lạnh một cái: “Em xem mặt nó này. Một bên bản dính vào thành nhúm, một bên lại vàng vàng, toàn thân lông trắng, trên cái mũi còn có tình chấm thêm một dóm lông đen nữa, so sánh với mấy ông diễn hề Nhật Bản ý, một mình nó điểm bốn màu trên người. Chắc chắc, mèo em nhất về quả thực độc đó nha, may phước nó là con đực. Mèo mình nuôi cũng toàn đực hết, không thì chẳng mấy chốc, lại lẫn ra mấy bé mèo mặt hề, tây chẳng ra tây, ta chẳng ra ta, bị kịch lắm đó...”

Thanh âm ôn nhu lập tức cao vút lên: “Nói gì đấy, mặt hề thì đã làm sao? Mặt hề hết sức dễ thương nhá.” Nâng mặt nó lên. Nhẹ nhàng xoa nắn. “Em thấy mặt nó trông thú vị mà, bốn màu trên mặt như thế, dễ dàng đặt tên. Gọi sao đây? Tứ Hoa? Chẳng đặc sắc gì cả. Phải rồi, đặt là Tứ Bính đi, vừa đáng yêu, vừa cá tính!”

Người kia khục một tiếng: “Được được, nghe hay lắm! Rất cá tính! Rất sáng tạo! Tứ Bính, Tứ Điều hay Đông Phong Hồng Trung (tên gọi bốn con trong mặt chược), em muốn kêu sao cũng được, chết, anh vọt lẹ thôi, treo máy này giờ, không biết đã bị đứa nào chém chưa.....” Đôi dép lê màu rậm nằng loẹt quẹt đi xa dần.

Nó thấy ấm ức. Đối với ngôn ngữ của loài người, nó không hiểu nhiều lắm, song nó vẫn cảm thấy, cái tên này không đẹp chút nào. Quầy quẩy lắc đầu.

2. Chương 2

Trong phòng khách, Tứ Bính từ tốn đi đi lại lại, ngó tìm một chỗ ngủ thực thích hợp.

Lúc này, cô gái tắm cho nó xong, liền đặt cho nó một cái nệm lót tạm thời của cửa hàng trên thảm trải nền của phòng khách. Nó không mấy thích thú cái nệm này, đáng người Tứ Bính to ơi là to, so với nó, nệm quá ư là nhỏ, nó thích chỗ nào lớn lớn cơ, kiểu như sa-lon ấy.

Chiếc ghế sa-lon đã bị chiếm cứ bởi cơ man nào là mèo. Nó mới chân ướt chân ráo đến nơi này, cảm thấy không nên tranh địa bàn với chúng. Hai cái ghế sa-lon nhỏ còn lại, một chiếc có một con mèo nằm trên đó, lông nó dài trắng như tuyết, hai mắt lệch màu. Tứ Bính biết đấy là giống mèo Ba Tư quý. Năm đó, vì nó cào mù một mắt con mèo Ba Tư mà chủ nhân cũ ôm về, nên mới bị đuổi đánh ra khỏi cửa, trở thành mèo hoang đi lang thang. Loại cao cấp như gã này, ít đây bao nhiêu tốt bấy nhiêu.

Vì thế, Tứ Bính quyết định chọn chiếc sa-lon nhỏ khác. Lưng cong lại, nhảy lên tay vịn, ngó xuống phía dưới thăm dò, thấy một ụ tròn tròn màu xám tro có hoa văn, lông ngắn ngắn nhưng nhưng, hẳn không phải loại quý hiếm gì, đang cuộn nằm trên nệm.

Tứ Bính vững dạ, to gan đáp xuống nệm, ụ lông tròn bị thăm dò vừa nãy giật giật, ngẩng đầu.

Tên mèo con này mới chừng bảy, tám tháng tuổi. Một đôi mắt nâu tròn xoe xoe mở ra, nghiêng đầu nhìn nó, trên mặt còn mang theo cơn buồn ngủ. Cô gái lúc này cứ luôn miệng gọi A Cách, hẳn là nó. Nhưng mà, Tứ Bính ngẩn người. Lỗ tai của A Cách thay vì dựng thẳng lên, lại cụp xuống, dính sát trên da đầu. Tứ Bính nhà ta chỉ là mèo nông thôn của Trung Quốc, làm sao biết trong họ mèo của nó, giống Scotland tại cụp mang trong mình dòng máu quý tộc trần quý cỡ nào. Phản ứng của nó chính là, ồ, hóa ra là một đứa tàn tật...

Hầy, chẳng trách, rõ ràng không phải giống quý, song lại được đặc cách cho nằm trên ghế salon. Thì ra bởi vì nó tàn tật... Mới đầu, vì thấy mọi con mèo trong phòng đều cùng một dạng với mình, Tứ Bính bất giác tỏa ra sát khí, nhưng hiện tại, phát hiện thấy một nhóc mèo “bình thường như mình nhưng khiếm khuyết” khiến Tứ Bính có cảm giác cân bằng. A Cách nghiêng nghiêng đầu nhỏ, kêu meo meo, trong lòng Tứ Bính khẽ dâng lên sự đồng cảm, mặt nó thân thiện, từ trong cổ họng rung lên một thứ âm thanh khùng khục. Nó cúi đầu, liếm liếm mặt A Cách.

Nhóc con lập tức ngả vào người nó, thân thiết cọ cọ.

Buổi sáng đầu tiên, anh chàng hôm qua bước vào phòng khách, a một tiếng, quay về phía buồng trong gọi: “Em ơi ra đây mà xem, con mèo em nhặt về thật khá nha, này em đâu rồi?”

Cô gái chạy như bay vào, nhìn thấy một to một nhỏ nằm dựa nhau ngủ trên chiếc sa-lon nhỏ. Đầu A Cách dựa sát rạt vào bụng Tứ Bính. Hơi thở đều đều, pho pho ngủ, cô gái vui sướng thốt lên: “Ai nha, A Cách có thể gần gũi với con mèo khác nha, anh thấy chưa, em đã nói trong đám mèo, Tứ Bính là một cậu chàng không tồi mà.”

Cậu chàng được nhắc tới thật ra đã tỉnh, vờ nhắm mắt. Lỡ tai giật giật. Vờ ngủ. Lòng đắc ý. Đầu mèo nhóc cọ cọ trên bụng Tứ Bính. Khịt khịt khịt khịt, ngủ ngon lành.

3. Chương 3

Giữa trưa, Tứ Bính đứng đĩnh đi đến cạnh chiếc khay ăn đặt trước mặt ghế sa-lon, không chút khách khí, ăn nhiều thật nhiều, nó gần đây tròn lên, bốn chân cứng cáp, lông bóng loáng.

A Cách từ từ lại gần, cũng bắt đầu ăn. Tứ Bính nhích sang bên, nhường nhóc.

Khay ăn này vốn là của riêng A Cách, chắc bởi A Cách tàn tật, nên thức ăn của nó trông ngon lành hơn mấy chú mèo khác. Mà A Cách từ lúc bám dính Tứ Bính, thì Tứ Bính ăn gì, nhóc kia ăn nấy. Cho hai đứa ăn, chủ chỉ cần đồ ăn vào cùng một chỗ.

Căng bụng, Tứ Bính và A Cách trèo lên ban công đùa giỡn, nhóc bỏ nhào vào người Tứ Bính, chân nhỏ quào quào lung tung, răng nhỏ cắn cắn lông Tứ Bính, rồi lăn qua lăn lại trên mặt đất. Tứ Bính là mèo trưởng thành, cùng nó nghịch mấy trò trẻ con với mèo con quả cũng hơi không hay lắm, lông rung rung, nó ngồi hẩn dậy, cúi đầu liếm đầu A Cách, liếm mép A Cách. Nhóc lập tức nhào về phía nó, đầu nhóc ở trên người đó, dụi dụi.

Đám mèo khác, như thường lệ, ở một bên nhìn. Bọn này hẳn ghét A Cách vì nó tàn tật, tất cả chủ động né tránh nó, nhưng A Cách to gan lắm, bỗng nhiên nhảy phốc đến chỗ con mèo Ba Tư trắng toát, mồm há ra, ngoạm ngoạm cái đuôi trắng rậm rạp, mèo bị nó làm phiền, mắt híp lại, miễn cưỡng nằm úp xuống, thì thoảng quay sang liếm liếm mặt A Cách.

Ngày nóng hay ngày lạnh, A Cách vẫn cứ rúc vào người Tứ Bính mà ngủ, việc ấy tựa như đã trở thành thói quen.

Tứ Bính cũng thế, có khi nó và A Cách nằm dài phơi nắng trên ban công. Ngày cứ vậy mà trôi đi mãi.

4. Chương 4

Một trưa nọ, khách lại nhà, là một cô nàng diện giày cao gót màu bạc. Cô ta cùng nữ chủ nhân có vẻ rất thân thiết, cứ cười cười nói nói. Sau khi vào nhà, giày cao gót màu bạc thốt lên: “Oa, nhà hai người có nhiều mèo ghê! Ô, chú Ba Tư màu trắng kia trông xinh quá.” Cao gót bước nhanh tới bên sa-lon, vuốt vuốt bộ lông dài của Tuyết Loan, lúc ấy, A Cách đang ở sa-lon bên kia nhảy vào người Tứ Bính, lăn lăn lăn lăn. Trông thấy nó, cô khách giật mình thẳng thốt: “Ô, nhà em có cả mèo cụp tai cơ à! Em nuôi không ít mèo quý đâu nhé.” Bế lấy A Cách khỏi người Tứ Bính, nàng ôm nhóc nhỏ vào trong ngực, yêu thích không muốn buông tay: “Ôi ôi, đáng yêu hết sức, thuần chủng này, a a, là đực nữa à, thật tốt quá, chị có người họ hàng nuôi một con lông ngắn của Anh, là con cái. Này, mình cho hai bé ấy kết làm darling, em thấy thế nào?...”

Nói liên tục. Ánh mắt chợt đáp xuống Tứ Bính đang ngồi đần mặt ở đấy, lại a tiếng nữa, âm thanh rung lên, có chút căng thẳng: “Mèo đó, cái con mặt hề ý, là đực hay cái? Sao em lại nuôi con xấu vậy?”

Nữ chủ nhân nói: “Tứ Bính là em nhặt về, đực đấy, nó rất dễ thương, bộ dạng trông thú vị lắm mà.”

Giày cao gót màu bạc thở hắt ra: “May mà là đực, chứ nếu nó là con cái, lại chơi đùa thân thiết với mèo cụp tai, thăm lăm thăm lăm, không biết chừng ngày nào đấy sẽ sinh một con tạp miêu cho coi. Nhưng vẫn phải chú ý, tại sao có thể để cụp tai và mèo hoang ở cùng một chỗ, nhỡ trên người nó có bọ chó hay bệnh truyền nhiễm thì sao!”

Tứ Bính vẫn ngồi ngây ngẩn, những từ mà người kia nói cứ bám riết lấy nó, “Quý hiếm”, “Cup tai”, “Mèo Cái”, “Mèo xấu”, “Lông tạp”...

“A Cách là mèo quý, bằng không sao chủ nhân đối tốt với nó như vậy. Trước kia, cậu chưa từng nghe tiếng mèo cup tai Scotland sao?” Lão mèo Cửu Quý đang nằm bên bình hoa lười nhác hỏi.

Chưa, nó chưa nghe nói bao giờ. Hóa ra lỗi tai của A Cách là dấu hiệu của giống mèo nổi tiếng, chỉ có mình nó, thổ miêu, là không nhận ra thôi.

Tứ Bính ủ rũ ngồi trên ban công, mắt nhìn xa xăm. A Cách lại gần, nó liền né tránh. Mới đầu, A Cách chưa biết, cho rằng mọi thứ vẫn như lúc xưa, định bỏ nhào về phía Tứ Bính, song Tứ Bính lập tức quay đầu bỏ đi. Mấy lần như thế, A Cách bối rối, hai mắt mở to ngỡ ngàng nhìn nó. Sau đó, mèo nhỏ cẩn thận thử tiến đến gần, Tứ Bính lại xoay người bước đi.

Giờ ăn, Tứ Bính tới chỗ bọn mèo khác, ăn thức ăn bình thường, A Cách cũng đi theo, nó lại quay đầu, tránh xa. Nhóc lủi thủi trở về khay ăn của mình, mệt mỏi gục xuống.

5. Chương 5

Tối đến, A Cách ngồi xồm trên ghế sa-lon, mắt long lanh trông xuống phía dưới. Ở đằng xa, Tứ Bính đang tìm một góc để ngủ. A Cách không nản chí, ton ton tới gần Tứ Bính, con mèo kia rẽ bước sang hướng khác, A Cách cúi đầu, lồm lũi trèo lên ghế sa-lon, ủ rũ nằm sõng xoài.

Mấy ngày sau, cô nàng đi giày cao gót bạc lại đến nữa, lần này chân cô mang giày cao gót đỏ. Trên tay ôm một con mèo cái ngắn lông, màu bạc, có vằn như hổ, giày cao gót đỏ bảo muốn cho nó và A Cách kết đôi.

Trong nhà đều là mèo đực, thế nên các chàng mắt thấy nàng liền sáng rỡ. Từng cái đầu ngẩng ra quan sát. Da lông sáng bóng, mượt mà, mắt to hút hồn, dáng vẻ cao quý, quyền rũ hết sảy nhá.

Tứ Bính nhìn nhìn, quay đầu đi thẳng, khinh khỉnh hừ một tiếng, lại là một con bé quý tộc, dù sao cũng không ở cùng đẳng cấp với thổ miêu nhà nó.

Giày cao gót đỏ đặt vằn hổ lông bạc cạnh A Cách, tiểu thư Vằn Hổ đó quả là phóng khoáng, chủ động bước từng bước nhỏ thực tao nhã tới gần mèo nhỏ. A Cách hoảng sợ, liên tục lui về phía sau.

Nữ chủ nhân cười gượng: “Mạn Ny, A Cách nhà em còn bé, chưa đến tuổi kết đôi, chuyện này để về sau hãy làm, được không?”

A Cách lùi đến tủ âm tường, phốc một cái nhảy lên nóc, không bao giờ muốn xuống dưới nữa. Tứ Bính phát hiện A Cách hình như đang nhìn mình cầu cứu. Liên quan gì tới mình, Tứ Bính vờ như không thấy, thông dong bước ra vách tường, nằm xoài ra. Phía sau, bỗng nhiên vang lên mấy tiếng meo meo bắt chuyện: “Ày, anh chàng đẹp trai, anh trông cũng cá tính lắm.”

Nó quay đầu lại. Tiểu thư Vằn Hổ không biết đã đứng đấy từ lúc nào. Nó nói ngắn gọn: “Cô đến là để kết đôi cùng mèo cup tai kia, nói chuyện với thổ miêu như tôi sẽ hạ thấp thân phận của cô đấy.”

Nàng mèo híp mắt: “Nó vẫn còn là một đứa trẻ, mà tôi thì không hứng thú với trẻ con. Tôi rất thích giống đực cá tính, thí dụ như anh đây.” Nó nhón bước tới gần Tứ Bính. “Không muốn ở chung với tôi sao?”

Tứ Bính tiếp tục đáp ngắn gọn: “Sở thích của cô khá kỳ lạ, nhưng tôi lại không thích cô...”

Tiểu thư Vằn Hổ chăm chú đánh giá nó, định nói thêm cái gì, bỗng nhiên vang lên tiếng kêu chói tai của giày cao gót màu đỏ: “Ai ai ai, thổ miêu kia dám dụ dỗ mèo ngắn lông nhà chị!” Ào tới. Nhanh như chớp xách bông con mèo Vằn Hổ, và dời đi nhanh như một cơn lốc. Tứ Bính khục một tiếng, trên nóc tủ âm tường hai viên bi nhòe nhòe sáng vẫn đang nhìn nó. Tứ Bính tiếp tục giả vờ không biết, quay mặt về góc tường, nằm.

6. Chương 6

A Cách không ăn cơm.

Mấy ngày này, Tứ Bính gặp nó là trốn. Nó liền ăn rất ít. Ngày đó, sau khi giày cao gót màu đỏ mang cô nàng Văn Hồ đi, nó bắt đầu không ăn.

Nữ chủ nhân lo lắng không yên, lấy đủ loại đồ ăn, làm đủ mọi cách dỗ nó, mèo nhỏ cương quyết không ăn, yếu ớt nằm im. Nam chủ nhân ở bên cạnh uống trà: “Mèo bạn em mang đến hung dữ quá, dọa sợ nó rồi.”

Nữ chủ nhân bế nó đi khám bệnh. Bác sĩ nói nó không có bệnh, tiêm dinh dưỡng vào người nó, rồi bảo mang về.

Nam chủ nhân khoanh tay, chép miệng: “Chúng sợ phụ nữ đó, không khéo nó trở thành mèo Brokeback cũng nên (mèo đồng tính=), ăn theo Brokeback mountain chẳng?”D.”

Nữ chủ nhân mắt ngân ngấn nước: “Thôi đi, lúc này còn đùa vớ vẩn nữa. A Cách ơi, em ăn chút gì đi. Đúng rồi, mấy ngày nay Tứ Bính không ngủ cùng A Cách, cũng không ăn cùng nữa, có phải hai đứa đang giận dỗi nhau không? Hồi trước Tứ Bính ăn gì A Cách liền ăn cái đó.” Nghĩ vậy, cô cầm một khay thức ăn mèo, đặt trước mặt Tứ Bính, sau đó, ôm A Cách lại gần.

Tứ Bính quan sát khay thức ăn, A Cách trộm nhìn Tứ Bính. Tứ Bính bị nhìn, trên thân nhột nhột như có bọ chét cắn, nó duỗi đầu ngẩng ngẩng thức ăn, A Cách bỗng nhòai người ra, dùng miệng huých huých cái khay, nữ chủ nhân mừng rỡ reo lên: “Ăn đi, A Cách muốn ăn rồi!”

Tứ Bính lại xoay đầu, đứng lên, nhích ra xa. A Cách mắt nhòe nước nhìn nó, lập tức cũng thu người về, nhắm mắt lại, không buồn nhìn khay thức ăn nữa.

Nữ chủ nhân bối rối: “Sao lại không ăn!”. Thanh âm tha thiết nện nó dỗ nó, A Cách mắt vẫn nhắm nghiền.

Cô gái ngồi trong phòng khách, bưng mặt khóc rất lâu: “... A Cách lại không ăn cơm. Nhỡ đói chết thì làm sao...”

Tứ Bính làm bộ lơ đãng lén nhìn chiếc sa-lon nhỏ, nhóc dạo này gây đi nhiều quá, lông ảm đạm không bóng nữa rồi. Đứa nhỏ lặng lẽ nằm cuộn người, mắt nhắm. Đột nhiên, A Cách choàng mở mắt, oán trách nhìn Tứ Bính. Tứ Bính vừa định quay đầu, đứa nhỏ lại nhắm mắt, chủ động xoay người, tựa đầu sang chỗ khác. Nhìn những hoa văn thâm thâm phập phồng trên tấm lưng tròn, lòng kìm không được mà ngẩn ngơ.

Nửa đêm, Tứ Bính rón ra rón rén lại gần chiếc sa-lon nhỏ, nhẹ nhàng nhảy lên. Trên đệm, A Cách nằm im không nhúc nhích, không hiểu vì sao, Tứ Bính bỗng hoảng hốt, nó vội dùng mũi ẩ ẩ thân A Cách. Tốt quá, vẫn ấm, thân vẫn rung rung theo nhịp hô hấp, Tứ Bính thở phào nhẹ nhõm.

A Cách giật giật. Chậm rãi ngẩng đầu. Trong bóng đêm, cặp mắt nhìn Tứ Bính, rất sáng.

Tứ Bính cúi xuống, nhả xuống bên cạnh nhóc khúc chân giò hun khói mà nó lén giấu buổi chiều.

A Cách trân trân nhìn khúc chân giò. Sau đó, tiếp tục nhìn Tứ Bính. Tứ Bính cảm thấy lòng đau quá, giống như bị ai đó đánh cho vậy, cảm giác bị đâm xuyên suốt tái người. Cúi đầu: “Anh, anh chỉ là mèo hoang được chủ nhân nhặt về, không xứng ở cạnh mèo quý tộc như em, nói không chừng còn có bệnh truyền nhiễm nữa. Còn có...”

A Cách im lặng dựa sát vào Tứ Bính, đầu đặt trên người nó, cọ cọ, cất tiếng meo meo nho nhỏ.

Tứ Bính không nhìn được, dịu dàng liếm lông tơ bên tai A Cách.

A Cách tiếp tục lẳng lẳng cọ cọ, rồi nhảy chồm lên người Tứ Bính.

“Hự? Sao lại ăn cơm lại rồi?” Nam chủ nhân vẻ mặt có chút ngạc nhiên, ngắm nghía A Cách đang ngồi cạnh Tứ Bính, hùng hục chén sạch bách đĩa thức ăn.

Nữ chủ nhân vuốt ve A Cách, tươi cười rạng rỡ: “Ôi ôi ôi, thời kì giận dỗi qua rồi, thật tốt thật tốt.”

Buổi chiều, Tứ Bình ngồi ngơ ngẩn ở ban công, trầm tư suy nghĩ một vấn đề hết sức triết học. Vì sao thổ miêu không thể ở cùng một chỗ với mèo có huyết thống quý tộc? Huống chi mình cũng không có bệnh truyền nhiễm.

A Cách đang ôm đuôi Tứ Bình, ngủ ngon lành, hình như mơ thấy gì, lại kéo kéo đuôi Tứ Bình.

Tứ Bình xoay sang nhìn A Cách, yêu thương liếm liếm khuôn mặt đang say ngủ.

Ngoài cửa, gió tạnh, mây vắng, màu trời trong vắt.

-oOo-

(1) “Diễn viên hí khúc” hay còn gọi là “Tịnh”. Trong kinh kịch, Tịnh là những nhân vật nam có tính cách, phẩm chất và tướng mạo khác người, ngoài ra còn sở hữu một khả năng nổi trội.

Chiều theo tính cách, loại nhân vật này trải dài từ chính trực, cương nghị, dũng mãnh, uy tráng đến cục cằn, thô lỗ, giả dối, tàn bạo và ngu dốt. Chiều theo tuổi, người già nhất là một ông cụ tầm tám mươi chín mươi tuổi, đứa trẻ nhất chừng mười tuổi. Chiều theo thân phận và địa vị, tầng lớp trên có đế vương quan tướng, tầng lớp dưới có thứ dân đồ tể. Họ có khi là nhân vật chính diện, có khi là phản diện. Nói chung, đây là một nhân vật muôn hình muôn vẻ.

Tính cách, phẩm chất hay tướng mạo đặc thù sẽ được khắc họa trên khuôn mặt. Căn cứ vào tính cách, phẩm chất và tướng mạo của nhân vật, sẽ có những hình vẽ với các màu sắc như hồng, đen, trắng, vàng, tím, hay xanh lam, để hóa trang khuôn mặt. Vẽ lên mặt, gọi là “Hóa trang”. Khuôn mặt không chỉ biểu thị tính cách, mà còn thể hiện sự khen hay chê đối với tài năng của nhân vật.

Ví dụ, mặt đỏ biểu hiện trung thành chính nghĩa, mặt đen khắc họa sự chính trực, dũng cảm hay lỗ mãng, còn phần lớn mặt trắng là đại diện cho kiểu nham hiểm, giả dối, mặt tím là điềm tĩnh, dũng cảm và quả cảm, mặt vàng chủ yếu ám chỉ tính cách tàn bạo, còn mặt lam đặc trưng cho sự dũng mãnh và ương ngạnh.

Chi tiết xin xem ở: baike.baidu.com/view/380906.htm

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doan-van-du-du-mieu-tam>